

Когато махнаха от релсите на метрото трупа на жертвата и нормалното движение бе възстановено, вече закъснявах с половин час. Мотрисата лениво се измъкна от тунела, където доскоро се беше движила преспокойно, набра скорост (всъщност прекалено висока скорост) и застрашително се заклатушка - може би на линията беше останала обувка или друга вещ на жертвата. Неспокойно си погледнах часовника. Един и половина. Един и половина! Цялата пламнах. Разбира се, изпитвах състрадание към самоубиеца (или самоубийцата); не ни бяха известили за пола на жертвата, по високоговорителите беше прозвучало зловещото съобщение, че “на релсите има труп”, но защо трябваше да се случи с мен? Защо с непогрешима точност лицето, изпаднало в депресия, за втори път през тази година бе избрало “синята линия”? Сякаш самоубийците виждаха как се каня да се кача на метрото. Виждаха как, обзета от прекрасно настроение, се гримирам в банята, докато се подсмивам на шегичките на прословутия водещ Тери Уоган, как захвърлям орфаните маратонки, слагам обувки с висок ток и обличам шикозното си велурено яке, готова да завладея Уест Енд, и си казваха: “Мама му стара, щом *тя* се гизди и смята да си изкара супер, ще ѝ разваля

удоволствието”, след което се хвърляха пред приближаващата мотриса.

“Що за егоистична и безсърдечна реакция на трагичното събитие, Имоджен Камерон! - скастрих се сурово, като слязох на следващата спирка и забързах към ескалатора. - Извинявай, дядо Боже!” - Смирено вдигнах очи към небето, макар да си давах сметка, че сключвам таен договор с Него. Признавах, че съм бездушна грешница, но в замяна исках Той да ми помогне всичко да мине гладко с човека, с когото имах среща (“О, Боже, прощавай отново”). Закъснението ми вече беше колосално.

Тичешком излязох от метростанцията и запъхтяна се втурнах към Албемарл Стрийт. Закъснявах за първата среща... не, за първия обяд с единствения човек, проявил бегъл интерес към творбите ми - собственик на галерия, представяте ли си? - който подхвърли идеята да изложи картините ми и ме покани на обяд, за да обсъдим подробностите, и на когото при сегашните обстоятелства (отново си погледнах часовника) вероятно му беше писнало да чака и си беше отишъл. Отчаяно подръпнах нагоре полата си, притиснах чантата до гърдите си и досущ като лекоатлетката Кели Холмс, спринтираща към финиша, вирнах брадичка и си запробивах път през мъжете и жените с елегантни костюми на тънки райета.

Запознах се с галериста миналата седмица у Кейт на тежкарско парти с шикозни напитки. Накъдето ѝ да се обърнеше човек, пред погледа му се изпречваха кофички с розово шампанско, и тъй като с Алекс бяхме закъсали с парите и консумирахме най-евтиния алкохол, реших да се възползвам от възможността да си смажа гърлото с “нещо по-така”. В момента, в който Кейт грациозно се доближи до мен под ръка с галериста и ме представи като “моята приятелка и съседка, авторка на невероятни картини”, вече трудно фокусирах околния свят. После тя го примамми в кабинета си (едновременно повлече и мен) и взе да се прехласва пред доста нескопосаната ми картина с маслени бои, която в знак на преданост към мен беше окачила зад бюрото си. Платното не беше от онези, с които се гордеех.

- Да... - Галеристът се приведе да погледне картината, сетне бързо отстъпи назад, сякаш изплашен от близостта. Отметна буйните си кестеняви къдрици и замислено кимна. - Очарователна е. Притежава наивна простота (Сега се питам дали пък не каза “простовата наивност), на каквато рядко се натъкваме в наши дни, но аз я обожавам. Извърна се от картината, измери ме от глава до пети с опитното око на познавач и явно даде отлична оценка на буйната ми руса коса и пламналите страни. Радвах се, че той обожаваше простотата, тъй като това бе нещото, от което

имах в изобилие, затова му се усмигнах широко, донякъде вдъхновена от алкохола.

- В много изложби ли сте участвали? - добави той.

Никога не бях участвала в изложба, ако не се брои онази в кръчмата в Парсънс Грийн, в която с още трима художници платихме от джоба си наема на залата на втория етаж, и единствените посетители бяха майките ни, както и опитът ми да подредя творбите си в бивша провинциална църква, само че тогава на рекламните листовки беше отпечатана погрешна дата и не се появи нито един любител на изкуството, затова на върха на езика ми беше да кажа истината, но Кейт побърза да се намеси:

- Да, в много, нали, Имо? Но не и напоследък. Не и след като онзи заядлив критик от “Таймс” намекна, че “прекомерното експониране дава отрицателен резултат”. Тя дръпна от цигарата си и издиша дима над главата на галериста, докато аз я зяпах, изгубила ума и думата. Беше невероятно, че тази жена с рокля на Шанел и перлена огърлица на Микимото може да лъже така нагло, но от друга страна, Кейт не напразно беше провъзгласена за “най-обещаваща начинаеща актриса” от членовете на снобарската си аматьорска драматична трупа; тя продължи да се усмихва като благосклонна любителка на

изкуството и да фиксира галериста със светлосините си очи. Нещастникът не издържа настойчивия ѝ поглед - приглади буйните си къдрици и отново се приведе към картината.

- Дааа, критиците са противна пасмина - промърмори. - Нищо не им разбират главите и не виждат таланта у някого, макар да им вади очите. Знам го от опит - добави горчиво. - Изпъчи се и посегна към вътрешния джоб на елегантно протърканото си кадифено сако. - Каспър Вилиърс - измърка, пъкна в ръката ми визитката си и ми хвърли изпепеляващ поглед. - Да обядваме заедно. През лятото планирам изложба на творци с различни стилове и ми е необходим абстрактен художник. Да речем... във вторник, един часа, в “Маркам”. Донесете си портфолиото. Отново ме изгледа сладно, после се отдалечи и пътъом облекчи товара на един сервитьор, като взе от подноса още една чаша от превъзходното шампанско на Кейт. Предпочетох да не го информирам, че на “абстрактната” картина пред него всъщност съвсем конкретно е изобразена каруца за сено сред нива с ечемик и че не притежавам каталог на творбите си. Замълчах си и почувствах, че краката ми се подкосяват.

- Адски е влиятелен - просъска Кейт в ухото ми. - Познава буквално всички в света на изкуството, има големи връзки. Пък и е доста чаровен, нали?

- Много! - отвърнах и ахнах - едва не се сблъсках със съпруга си Алекс, който незабелязано се беше приближил; изглеждаше развеселен, но не и обзет от ревност.

- Успя ли? - попита.

- Надявам се! - възкликнах въодушевено. - Човекът притежава галерия на Корк Стрийт. Хареса картината, която подарих на Кейт, и настоява да види другите ми работи... Моят каталог.

- Чудесно! - Алекс деликатно не спомена липсата на въпросната сбирка с мои творби. - Крайно време беше. Питях се кога ще открият таланта на съпругата ми и аз ще мога да се пенсионирам. С нетърпение чакам да приема ролята на мъж, издържан от жена си. Между другото, предай на господина, че не сме алчни и не желаем петдесет процента от печалбата. Ще се задоволим дори с десет и ако той не прояви интерес, ще си останем верни на галериите “Саатчи”.

- Ние ли?

- Естествено е като твой мениджър да проявявам интерес към финансовите условия. - Той повдигна вежди и засука въображаемите си мустаци.

Засмях се; личеше, че е доволен, и настроението ми още повече се повиши. В интерес на истината бях започнала да се отчайвам от моята така наречена “работа”, финансовото изражение от която беше равно на нула, и се питах дали да не се заема с илюстриране на книги или нещо подобно. Нещо, което да донесе така необходимите пари в касичката на семейство Камерон и да ме накара да се почувствам като достойна съпруга и майка, след като синът ни Руфъс вече ходеше на училище и не се налагаше непрекъснато да се занимавам с него. Струваше ми се ужасно егоистично да се затварям на тавана с моите маслени бои, да залоствам вратата с дръжка на метла, да крещя на всички, които дръзнат да се доближат до светилището ми, че говоря по телефона, и да “бълвам” картини, към които проявява интерес само моя милост. Обзета от благородни намерения, дори си купих водни бои и скицник, за да пресъздам приключенията на понито Пола или на светулката Глория, но работата не ми беше по сърце, ето защо много бързо отново навлякох гащеризона и се върнах към поредното си мащабно живописно платно. Поканата на Каспър Вилиърс беше моят спасителен пояс. Отдавна изпитвах необходимост някой да ми повдигне духа.

Докато крачех по прашните тротоари в Уест Енд и се клатушках на високите токчета (постарала се бях да не приличам на мизерстваща художничка, а на талантива и преуспяваща авторка на живописни платна, толкова търсена, че има опасност публиката да се пресити от творбите ѝ), се опитвах да прогоня от съзнанието си лятната изложба, за която бе споменал галеристът, ала мисълта непрекъснато ми се натрапваше. Топла лятна вечер, приятели и роднини са разгледали изложбата преди официалното ѝ откриване; излизат пред галерията, въодушевено разговарят, отпиват от чашите с шампанско; Алекс, който изглежда божествено с бежовото ленено сако, час по час отмята копринената си руса коса, мама, издокарана с ефирна тъмносива рокля, е образец на елегантност, а баща ми... Божичко, татко е с любимото си черно кожено яке и каубойските ботуши. Набързо го зачеркнах от картината и преминах към по-приятни представи. Представители на пресата се тълпят пред галерията, проблясват светкавици на фотоапарати, камерите се насочват към моите платна на витрината, може би към последния ми портрет, на който бях дала претенциозното название “Голота в Южен Лондон” (като чу наименованието, сестра ми Хана презрително изсумтя: “Топки в Брикстън”), после към дискретния надпис в сиво:

“Имоджен Камерон - самостоятелна изложба.” Боже, ама и аз бях една фантазьорка! Вилиърс беше споменал, че изложбата ще бъде обща, пък и нямаше никаква гаранция, че ще участвам, тъй като беше видял само една моя картина.

С цел разширяване на познанията му посветих цяла седмица на фотографирането на другите си творби, след което подредих снимките в кожена папка - безумно скъпа, но си струваше, - която сега стисках с потната си длан заедно две малки картини с маслени бои, напъхани в пазарска чанта. “Боже, дано той още е в ресторанта! Дано не му е омръзнало да ме чака и да си е... Опа!” Така се бях замислила, че за малко щях да отмина заведението. Минах между величествените колони на входа, преборих се с въртящата се врата и се озовах във фоайе с дървена ламперия. За щастие зад бюрото седеше млада жена, която направляваше трафика.

- Имам среща с господин Вилиърс - промърморих и тревожно надникнах през остъклената врата. - Обаче ужасно закъснях и той може би си е... О, не! Не е. Ето го! - Отклоних предложението ѝ да ме придружи, втурнах се в претъпкания ресторант, запровирах се между масите, блъснах някакъв тип с вид на медиен магнат, на друг едва не избих вилницата от ръката, извинявах се непрекъснато и

устремно се приближавах към човека, седнал в дъното на залата.

- Много съжалявам! - произнесох задъхано, когато Вилиърс стана да ме посрещне. Стори ми се по-млад и по-красив отколкото при първата ни среща. Кестенявите му къдрици засенчваха тъмните му очи, а усмивката му беше приветлива и сърдечна. - Някакъв кретен се хвърли пред мотрисата на метрото... тоест... мъчно ми е за нещастния човек, но...

- Няма значение - прекъсна ме Вилиърс. - И аз закъснях. Дойдох едва преди пет минути. Ще пийнете ли? - Посочи бутилката в кофичката с лед. - Позволих си да поръчам шампанско, но ако предпочитате нещо друго...

- О! Чудесна идея.

Седнах, грабнах чашата и отпих голяма глътка. Каква ти глътка, направо преполових чашата. Господи, колко бях жадна! Насила се откъснах от живителната напитка и мислено се скастрих: “По-кротко, Имоджен. Нали не искаш да се натрякаш и да решиш да му покажеш белега, останал след операция на апендикса, или целулитата си? Само... карай по-кротко.” Но така или иначе шампанското беше обнадеждаващ признак. Никой не обича да си хвърля парите на вятъра.